

POSUDEK
vedoucího bakalářské práce

Jméno studenta:**Jevhenia Vachničenko**
Název bakalářské práce: **Tisíciletá říše v pojetí imanuelitů**
Vedoucí:**Doc. PhDr. Zdeněk Vojtíšek, Th. D.**
Odevzdání posudku: **květen 2016**

Bakalářská práce studentky Vachničenko má za cíl popsat pojetí tisícileté říše v hnutí imanuelitů. K tomuto cíli postupuje celkem logicky: začíná od pojmu „milénialismus“, zastavuje se u dvou mileniálních koncepcí, které se podílely na tom, jak dnes na Západě rozumíme tisícileté říši, podrobněji (se zaměřením na milénialismus) se věnuje hnutí Grálu a imanuelitům, a nakonec se z nauky těchto hnutí zaměřuje právě na tisíciletou říši. Poslední kapitola má v názvu komparaci, ale ve skutečnosti je komparace velmi málo a také vlastní popis pojetí tisícileté říše u imanuelitů v podstatě chybí. Vypadá to, jako kdyby se studentka na konci zalekla a svou práci nechala otevřenu. Závěr totiž hlavně shrnuje její pocity (podobně jako úvod), ale jasný výtažek z jejího zkoumání obsažen není. Tím je naplnění cíle bakalářské práce značně ohroženo.

Dojmem nehotovosti a nedotaženosti působí i autorčin styl. Některé výkladové pasáže jsou odpovídající (třeba pasáž o hnutí Grálu od str. 15 dále), obvykle ale studentčin výklad „skáče“ z jednoho tématu na druhé. Tento nedostatek má být patrně tlumen „rozsekáním“ textu na krátké odstavce, ale i tak je četba značně obtížná a výklad působí velmi neuspořádaně. Nejdlejší jsou „skoky“ z otázek oborové příslušnosti k deskripci tisícileté říše (str. 13) nebo ty, které působí metodologická otázka uprostřed výkladu o imanuelitech (str. 24 nahoře). Tato neuspořádanost se projevuje i na struktuře práce (jejíž rámec jsem pochválil v předchozím odstavci): zcela nelogické je připojení odstavce o judaistickém milénialismu k pasáži o Jáchymovi.

Také na úrovni jednotlivých vět je patrná podobná nehotovost: některým tvrzením není možné rozumět bez předchozích znalostí, v bakalářské práci neuvedených: například pojednání o mileniálním očekávání v roce 1997 (na str. 31). Podobným případem je tvrzení o přímém spojení mezi dvěma vírami (na str. 8). Patrně stejnou nedotažeností je možné vysvětlit i velké množství chyb ve větné stavbě: například na str. 21 jsou dvě brzy za sebou (ve 2. a 4. odstavci). I chybné skloňování („Jáchymovo typ“) na straně 12 prozrazuje, že studentka si text po sobě pečlivě nepřečetla.

Také zbytečné faktické chyby vyplývají z charakteru textu, který připomíná spíše první draft než dokončenou práci: např. fenomén Y2K je specifickým typem očekávání spojeného s rokem 2000 – s předpokladem zhroucení počítačové sítě („počítačové apokalypsy“) – jistě se nejedná o všechna očekávání vztahující se k tomuto roku. Dvorského *Pyj v jasném světle* (str. 32) předcházela změna jeho životní orientace, což je patrné z data vydání. Citované dílo Normana Cohna neposkytuje typologii milénialismu: ta rozhodující přichází až s Wessingerovou. Pečlivější četba anglické odborné literatury by odhalila, že pro název práce by byl daleko vhodnější pojem „reign“ než výraz „empire“. Jedna chyba je bohužel převzata: ze špatného překladu Eugena Webera pochází jméno „Ezra“ namísto českého „Ezdráš“. Za to studentka jistě nemůže, ale přece jen to nutí k otázce, zda s odbornou literaturou pracovala opravdu s plným porozuměním. Drobnou nepřesností

je i tvrzení, že pojem „Tisíciletá říše“ se objevuje v Bibli (v tomto tvaru ve skutečnosti nikoli).

A konečně: také ve způsobu odkazů na zdroje jsou nečekané zásadní chyby. Kniha *Konec tohoto světa* má editora (Bronislava Ostřanského, nikoli Davida Biernota), ale v odkazech na její jednotlivé kapitoly bylo třeba uvést jejich autory (na str. 8, 11 i jinde). V některých pasážích odkazy zcela chybějí: není například zřejmé, co autorka sledovala výčtem několika jmen na str. 12 dole. Harvardský systém odkazování není vždy dodržen: například poznámky 21 na str. 17 nebo 28 na str. 21 nemají v rámci tohoto systému charakter poznámky. Nepůsobí také příliš dobře, když poznámky čarou jsou někdy větné (s velkým počátečním písmenem a tečkou), většinou ovšem ne.

Započtením konzultací k bakalářské práci jsem dal studentce šanci na její dokončení a tento zápočet mě nyní zavazuje k hodnocení stupněm „dobře“. Nemohu ale zatajit, že bych byl daleko raději, kdyby studentka svůj text přepracovala a kdyby jej dotáhla do podoby, která lépe odpovídá jejímu nadání. Rozhodující tedy bude její obhajoba.

Zdeněk Vojtíšek